

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תמב

ערב שבת קודש פ' משפטים,

מבה"ח אדר א' ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הו"ח א"א נו"נ עוסק בצ"צ וכו' התמים
ר' מנחם מענדל ב"ר זאב ע"ה
בוימגארטן

זכה להיות שליח מיוחד

מכ"ק אדמו"ר הרי"ץ נ"ע לאירופה

הי' מקושר לרבותינו הקדושים נ"ע וגוייס לשליחותו
של כ"ק אדמו"ר מנחם מענדל נשיא דורנו מלך המשיח
בשכונת כאן צוה ה' את הברכה

הי' שו"ב מומחה

ביתו הי' פתוח לכל הנצרכים במסירות ובאהבה
ועי"ז זכה לקרב הרבה מהם לתומ"צ ולקרבתם לכ"ק נשיא דורנו

ורבים השיב מעון

זכה והשאיר דור ישרים יבורך הולכים בדרך התורה
והמצוה ודרכי החסידות ומקושרים לכ"ק נשיא דורנו
וכמה מהם שלוחי המלך

נפטר בש"ט עש"ק ג' אדר ראשון ה'תשע"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

בחינה פשוטה / משיחת שי"פ משפטים התשמ"ו

זמן הגאולה

7

המקום, הזמן ושמו של מלך המשיח / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

הדג מסריח מהראש / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתב יד קודש

14

פלפול בפירוש רש"י / מענה כ"ק אד"ש מה"ם בשיחת שי"פ משפטים התשמ"ו

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

כס"ה
בנוגע לפירוש רש"י "אצילי לשון גדולים כו" – לכאורה, יש להעיר
בפרשת תולדות (כו, לו), "הלא אצלה לי ברכה" – מפרש רש"י: "לשון
הפרשה, כמו ויאציל" (בכמה דפוטים תובא בחצו"ע "ויציל" בתחום לפרש"י
(ויצא לא, טז) "כל לי הצלה שבמקרא לשון הפרשה", אבל, בדפוס ראשון:
"כמו ויאצל מן הרוח".

בפרשתנו, ואל אצילי בני ישראל" – מפרש רש"י: "אצילי לשון
גדולים", ומביא רא"י גם מהפסוק "ויאצל מן הרוח".
ובפרשת בהעלותך (יא, יז), "ויאצלתו מן הרוח" – מפרש רש"י:
"כתרגומו וארבו, כמו ואל אצילי בני ישראל".

ולכאורה, אינו מוכן:
(א) כפי תולדות מביא רש"י את הפסוק "ויאצל מן הרוח" בחור רא"י
לפירושו שזהו לשון הפרשה, ואילו כפי משפטים מביא אותו הפסוק ("ויאצל
מן הרוח") בחור רא"י שזהו "לשון גדולים".
(ב) כיצד יכולים בכלל להעמיס לשון גדילה בפסוק "ויאצל מן הרוח" –
מרו הפרוש שרקביה הגדילתמן הרוח אשר עליו (על משה) יתן על שבעים
הוקנים?

(ג) בסדרות "אצילי לשון גדולים" כפי משפטים – לא הביא רש"י את
פירוש התרגום "ולברכו בני ישראל, אלא מביא רא"י (גם) מהפסוק "ויאצל מן
הרוח": ואילו כשבאים לפסוק "ויאצלתו מן הרוח" – זקוק רש"י לפירוש
התרגום, "כתרגומו וארבו", ואח"כ מוסף: "כמו ואל אצילי בני ישראל" –
הפסוק שעליו הביא רא"י מ"ויאצל מן הרוח" כשפי בהעלותך?

(ד) הן כפי תולדות והן כפי משפטים מביא רש"י את הפסוק "ויאצל מן
הרוח" (בהעלותך יא, כה), ולכאורה, מרוב לא הביא את הפסוק "ויאצלתו מן
הרוח" שלפניו (פסוק י"ז), אשר, כפי בהעלותך מפרש פסוק זה (הראשון),
ומביא רא"י מהפסוק "ואל אצילי בני ישראל".

ואולי יש לומר:
הפסוקים "הלא אצלה לי ברכה", "ויאצלתו מן הרוח", "ויאצל מן הרוח"
– כולם לשון פעולה האצלה, משא"כ "אצילי בני ישראל" – שם התואר.
והנה, בנוגע לפעולה של האצלה "ואצלתו", "אצלתו", "ויאצלתו" – לא
שייך לפרש לשון גדולה (הנדרש לי ברכה, ומדויק, כי אם, לשון הפרשה,
אמנם, מצינו שגמרא לשון "אצלה" נולד הפרשה (וחס), מוכח, שהפרשה זו
קשורה עם ענין של גדולה, ענין רהיגו בני "אצלה", לי ברכה", "ויאצלתו מן
הרוח", "ויאצל מן הרוח".

ולאידך, בחומר "אצילי" – לא שייך לפרש לשון הפרשה, כי אם, לשון
גדלות. אמנם, מכיון שנאמר לשון "אצלה" (ולא גדלות סתם, "גדולי בני
ישראל"), מוכח, שגדלות זו קשורה עם ענין של הפרשה, היינו, גדולים
ומפורשים מכל שאר העם.

ולכן:
בפסוק "הלא אצלה לי ברכה", מפרש רש"י: "לשון הפרשה" (שהרי
מדובר אודות פעולה האצלה), ומסוף "כמו ויאצל" (ובד"ר: "ויאצל מן
הרוח") – הפרשה בענין רוחני (ובנרדוד – "ברכה").
אבל בפסוק "ואל אצילי בני ישראל" – אין לפרש לשון הפרשה (שהרי
מדובר אודות שם התואר), ולכן מפרש "לשון גדולים".
[ואינו צריך להדגיש את ענין הפרשה – גדולים ומפורשים משאר
העם, מכיון שסופך על פירושו כפי תולדות, "לשון הפרשה, כמו ויאצל מן
הרוח".]

והראי הוחדרה לכך היא – מהפסוק "וימאצילי קראתיך", שם התואר,
ומסוף, שמצינו לשון זה בנוגע לוקני ישראל – "ויאצל מן הרוח"
(כמשניות בהתועצות), אם כי המדובר שם הוא אודות פעולה האצלה, ולא שם
התואר.

ועפ"ו, כשבאים לפסוק "ויאצלתו מן הרוח" (וכן "ויאצל מן הרוח") כפי
בהעלותך – הרי הפירוש הוא מלשון הפרשה (פעולה האצלה), ורש"י אינו
צריך לומר זאת, שהרי כבר פירש כפי תולדות "לשון הפרשה, כמו ויאצל מן
הרוח", אלא מסיף ומחדש שגם הלשון "ואצלתו" (פעולה האצלה) כאן קשור
עם ענין של גדלות (אף שבקשר לפעולה עצמה לא נופל לשון גדלות). מכיון
שמדובר אודות פעולה האצלה ביחס לוקני ישראל, הנקראים "אצילי בני
ישראל", אמנם, על חירוש כזה זקוק לראי, ולכן מקדים "כתרגומו וארבו",
ואח"כ מוסף, "כמו ואל אצילי בני ישראל", היינו, שהתרגום מקשר פירוש
חיבת "ואצלתו" עם פירוש חיבת "אצילי" ("ויברכותו").

אבל עדיין דרוש ביאור: מדוע כפי תולדות וכפי משפטים מביא רש"י את
הפסוק "ויאצל מן הרוח", ולא הפסוק "ואצלתו מן הרוח" שלפניו.

Handwritten notes in the top left corner, including "אצילי לשון גדולים" and "דבר מלכות".

Handwritten notes in the middle right area, including "לשון גדולים" and "אצילי".

Handwritten notes in the bottom left area, including "לשון גדולים" and "אצילי".

פלפול בפירוש רש"י "אצילי לשון גדולים כו"

בשייכות לפ' השבוע – פ' משפטים (כד, יא), הבאנו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אד"ר ה'תשמ"ו ('התוועדות' תשמ"ו ח"ב ע' 560 ואילך)

להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

בתחילת שאלתם כתב כ"ק אד"ש מה"מ בשמאל העמוד: **בהתועדות נתבאר מקודם** [?]: **ג' בחינות** [?] **לא על הסדר**.

בסעיף ב' בשאלתם הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: מהו הפירוש שהקב"ה הגדיל את הזקנים **ע' - (הפרשה) מן הרוח** .

בקטע המתחיל "ולאידך", העיר כ"ק אד"ש מה"מ על מה שכתבו "לא שייך לפרש לשון הפרשה": **גדול הוא** [?] **מופרש מהשאר**.

על כללות הערתם כתב כ"ק אד"ש מה"מ בראש העמוד: [לפרסם] **באחד הקובצים**.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

בחינה פשוטה

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר -

"חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו

ובהליכתו לישון וכו' - אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!..

עד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע

פתאום ואומרים לו שהנה בא משיח - הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

וישנה על כך בחינה פשוטה: כל אחד יתיישב לכדו בחדר סגור, ויתבונן

בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא

חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו - אכן אותו בעצמו, ומוציאו מגלות

זה האחרון - אכן מגלות הזה, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה

האמיתית והשלימה! • תרגום חפשי משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח

וער"ח אדר ראשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים ב"קירות" ("קאלט

בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה

יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם

המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי',

במילא יתכן שמקרא מגילה יהי' בחודש אדר

זה, כדלקמן¹), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ

השומעים תכננו כבר לפני שבת את

תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים

שלאחרי זה - לפי מעמד ומצב הגלות!?

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי

לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירויחו

מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר

שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה

קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון

ברורה ודרך קצרה^{1*} - שהרי עם פסק-הלכה

שנתקבל בכל תפוצות ישראל² אי אפשר

להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של

מצות עשה³ ("על פי התורה אשר יורוך"⁴)

ומצות לא תעשה³ ("לא תסור מן הדבר אשר

יגידו לך"⁴).

* (1) לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד.

(2) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.

(3) רמב"ם שם פ"א ה"א-ב. סהמ"צ להרמב"ם שרש

א'. ועוד.

(4) שופטים יז, יא.

(1) סעיף ג'.

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב"ם⁵, שכאשר ישראל עושים תשובה "מיד הן נגאלין", ומהמשך ההלכות שם⁶ מובן שהכוונה היא "מיד" ממש.

וענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁷, כמובן מהפסק-דין בהלכה⁸ ש"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור⁹] הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבו", זאת-אומרת, אע"פ שעד אז הוא ה' ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע"י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב"ד של מטה האשה ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה¹⁰, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, ו"כלפי שמיא גליא" שהוא עשה תשובה, במילא "מיד הן נגאלין".

וזהו הרי דבר ברור, שבין כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי כבר עשה תשובה; אפילו ה"מרה-שחורה'ניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת¹¹, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותו לעשות תשובה.

(5) ה' תשובה פ"ז ה"ה. וראה אגה"ת פ"א (ק, א).
 (6) ה"ז. וראה ברכה לאנ"ש ש"י י"א ניסן תשמ"מ ובהערות שם (לקו"ש חכ"ז ע' 15-314).
 (7) זח"א קכט, א ואילך. נתבאר בלקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.
 (8) קידושין מט, ב. רא"ש קידושין פ"ב ס"ד. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א.
 (9) כ"ה באור זרוע סקי"ב. תניא פ"א. לקו"ת דברים א, ב.
 (10) ראה קרבן נתנאל לרא"ש שם. נ"כ השו"ע שם.
 (11) ירושלמי דמאי רפ"ד.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"הבטיחה תורה שישראל עושים תשובה בסוף גלותן", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם¹², שכאשר אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ג. רואים מההלכות הנ"ל, שע"פ הלכה יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו לפני המולד – תבוא הגאולה, ואז יתכן שיקבעו שבשנה זו יהי' רק חודש אדר אחד שבו מחוייבים במקרא מגילה –

שהרי המולד יהי' (כפי שהכריזו לפני "ברכת החודש") ביום הראשון בשעה שתיים עשרה וכך וכך דקות וכך וכך חלקים, ואפילו כשלוקחים בחשבון את ההפרש של שש או שבע שעות מזמני היום והלילה בארץ ישראל [שבנוגע למולד הלבנה "אין אנו סומכין אלא על בני ארץ ישראל וקביעתם כו"¹³], לא כפי שזה בנוגע לקביעות השבת, המועדים וזמן ק"ש וכו', שהם "בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה"¹⁴] – הרי עדיין נותרו כמה וכמה שעות עד למולד,

וכיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש, אם-כן יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד, וכשתבוא הגאולה יהיו מיד משה ואהרן עמהם¹⁵, וכן "ואשיבה שופטיך כבראשונה"¹⁶ [שהרי אין כל סיבה

(12) ה' תשובה פ"ג ה"ד.
 (13) רמב"ם ה' קידוש החודש ס"ה. וראה ספי"ח. ועוד.
 (14) שו"ע אדה"ז או"ח מהדו"ב ס"א ס"ח. ועוד.
 (15) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
 (16) ישעי' א, כו.

תוך כמה זמן יכול למהר ולבוא משיח

ו"גדולה צדקה (וגמ"ח) שמקרבת את הגאולה" – בקרוב ממש, וללא שום עיכוב וצער כו' מיותר,

ובפשטות: אם משיח צדקנו הי' צריך לבוא בתוך חמש דקות – ימהר ויבוא בתוך ארבע דקות, ואם יכול – ימהר ויבוא בתוך שלש דקות, ואפילו בתוך שתי דקות, ויתירה מזה – על משיח צדקנו אין לשאול שאלות כו', ובמילא, יכול לבוא תוך רגע אחד, ברגע כמימרא ממש.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

הנשיא של דור זה יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפני-זה

[. .] בדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם בה' וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הוא הדור הראשון של הגאולה, [. .] הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, [. .] וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא לאחרי ירידה לערות הארץ וקרב הארץ וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפני-ז.

(קטעים ממאמר ד"ה זה יתנו - ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

הדג מסריח מהראש

[.] לכאורה, כיצד יתכן שליהודי לא יפריע שהוא כבן הגולה מעל שולחן אביו?
הדבר נובע מכך שאלו ש"ואשימם בראשיכם" נמצאים במצב ד"שאננים", ובלשון הידוע
"הדג מסריח מראשו":

כאשר ניגשו לחב"ד'ניק ושאלו אותו: מהיכן המקור לזה שצריכים בכל רגע ורגע לחכות,
לבקש, לקוות ולתבוע שמשיח יבוא כבר ברגע זה ממש? – כותב לי החב"ד'ניק שהוא
מבולבל כיון שאין לו מה לענות על כך!

באם אתה חב"ד'ניק הבא להתוועדויות שבהם מרעישים ללא הרף "דאָלאַי גלות",
מביאים מקורות המוכיחים שכל התורה והיהדות תובעים זאת, ומביאים הסברים על-כך,
ולמרות זאת אינך יודע מה לענות – אם-כן, מה ניתן לתבוע כבר מיהודים אחרים!...
(תרגום חפשי משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח אד"ר ה'תשד"מ – בלתי מוגה, ועד הנחות התי')

צריכה רק להיות קבלת מלכותו על ידי העם

והרי המינוי דדוד מלכא משיחא כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתי",
צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי –
בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זה יהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תנש"א – מוגה)

באים בדרישה ותביעה להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת"

אע"פ שנמצאים עדיין בחשכת הגלות, וכבר "כלו כל הקיצין" ועדיין לא בא, מ"מ,
מקיימים ציווי התורה (שהוא גם נתינת-כח) "מרבם בשמחה", ואדרבה, עי"ז שמקיימים
הציווי "מרבם בשמחה", באים בדרישה ותביעה (כביכול) להקב"ה שתהי' השמחה
"מוצדקת" – כיון שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' שמחה
אמיתית, "שמחת עולם על ראשם", עד שתתעורר השאלה: למה ממתנינים בהשמחה
שלמעלה ממדידה והגבלה ("עד דלא ידעי") עד לימי הפורים!

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשנ"ו – מוגה)

לדחות דבר טוב], וה"שופטיך" יוכלו מיד
לישב במקומם אשר בלשכת הגזית¹⁷ אצל
המזבח¹⁸, מאחר וכמובא בכמה מקומות¹⁹ –
בית המקדש בנוי ועומד למעלה וכשתבוא
הגאולה מיד ירד ביהמ"ק מלמעלה (ואין צורך
לבנותו), במילא הדבר יכול להתרחש תיכף
ומיד ממש בלי שום הפסק זמן;

ומכיון שיקום מיד בית דין ("שופטיך")
בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את
החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים
הראויים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה
– כי אז תהי' מצוה לקדש את החודש ע"פ
הראי' דוקא, ובודאי ישתדלו בכל אופן שיהי'
לקדש מיד את החודש,

דהרי מצות קידוש החודש אינה סתם
מצוה אלא ענין הכי עיקרי, כפי שרואים זאת
ביציאת מצרים שקידוש החדשים הי' הציווי
הראשון ("החודש הזה לכם"²⁰, "כזה ראה
וקדש"²¹), ועד"ז הוא ענין עיקרי בגאולה
העתידה, ובפרט שבזה קשור הענין ד"הם
עתידיים להתחדש כמותה"²².

במילא ישתדלו – מיד כשתבוא הגאולה
ויהיו ה"שופטיך" והעדים – לקדש את
החודש.

והעדים שרואים את המולד חייבים –
אפילו בשבת, אפילו אם הדבר כרוך בחילול
שבת²³ – לבוא בריצה באופן המהיר ביותר
לבית-דין ולומר להם "כזה ראינו", ואין בזה
שום הגבלות כיצד ירוצו העדים, אם אפשר

17) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

18) ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. מכילתא ס"פ יתרו
(ובכמה דפוסים הוא בריש פרשתנו). פרשתנו כא, יד.
פרש"י ריש פרשתנו.

19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. זח"א כח, א.
ח"ב נט, סע"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 418. וש"נ.

20) בא יב, ב.

21) פרש"י עה"פ.

22) סדר קידוש לבנה – מסנהדרין מב, א.

23) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ג ה"ג ואילך.

בטיסה – צריכים לטוס, ובלשון חז"ל²⁴ –
"גמלא פרחא",

[בנוגע ל"דרך רחוקה"²⁵ (ט"ו מילין –
שיעור מהלך אדם בינוני ביום²⁶) בקרבן פסח,
הדין הוא²⁶ שמתחשבים רק בהליכה רגלית
ולא ב"גמלא פרחא" וכיו"ב; אבל עדים שראו
את הלבנה צריכים לבוא באופן הכי מהיר,
אפילו ב"גמלא פרחא"],

במילא, בודאי יבואו העדים בטיסה (או
באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה
ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יוודע שזו
עדות אמיתית – יקדשו ב"ד את החודש.

ואזי יתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק
חודש אדר אחד (ולא שנה מעוברת), ובחודש
אדר זה יהי' מקרא מגילה וכו'.

ד. לאחר כל החשבונות הנ"ל – שהם
כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר
הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף
ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר
(בערך) בשעה שתיים-עשרה בצהריים, ואזי
יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי
הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה
ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים
אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע
ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה
לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ
שבניתיים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו
ישנם יהודים הנבהלים ותמהים תמי' הכי
גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה,
אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על
הגאולה, במילא בשבילם זה דבר תמוה!

24) יבמות קטז, א. מכות ה, א. ועוד.

25) פסחים צב, ב. רמב"ם הל' קרבן פסח פ"ה ה"א
ואילך.

26) פסחים צג, ב ואילך. רמב"ם שם ה"ט.

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בענינינו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים – אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני²⁷, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו ("מ'פארט אים אריין") שהנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו²⁸ ובהליכתו לישון²⁹ וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

ה. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור (בכדי

27) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. תניא ספי"ד. פט"ו (כא, א).

28) ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה.

29) ראה שם ספ"ג.

שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – "וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים", ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [ואלה המשפטים – משפט צדק, אשר תשים לפניהם" – "לפנימיותם"³⁰]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאָקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי **"מיד הן נגאלין"**, ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!

ויקויים מיד "ואשיבה שופטיך כבראשונה" אצל המזבח בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעדים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

ו"הם עתידים להתחדש כמותה", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³¹, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

30) ריש פרשתנו (משפטים). תו"א שם עה, ג. ועוד.

31) עקב יא, יב.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, ויצבי בן ח'י רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו

בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"²⁴ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²⁵ מחליטים ומכריזים **מדעתם** (ו'**בערכאות שלהם**"), שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא" (ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים").

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום **השבת**²⁶ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע הדכרות מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")] – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה²⁷ (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדוד"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו)

ה. [.] ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש ותיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)]²⁸, וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחות * ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב – מוגה)

ליום הרביעי.

24) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

25) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזליהו חזו" (מגילה ג, א).

26) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתית למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן [סה"ש שם ע' 373] סי"א).

27) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור

28) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 265-66), ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע). (* כולל גם שיחות ליל ויום ה' פ' משפטים, כ"ה שבט, ויום א' פ' תרומה, כ"ח שבט.

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל – בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

תוכנה של פרשת משפטים הוא – כשמה – דינים שבין אדם לחברו שחיובם מובן בשכל האדם, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרון"¹⁸, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"¹⁹. ויתירה מזה, שחיובם מובן (לא רק בשכלם של בני"ע חכם ונבון"²⁰, אלא) גם בשכלם של אומות העולם, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" – שגם המשפטים שחיובם מובן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני ציווי הקב"ה (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") לפניהם" דוקא, "ולא לפני גוים . . . (אף) שהם דנין . . . כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד חיוב השכל, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה²¹.

פעולת הפס"ד של הרבנים שהגיע זמן הגאולה

ד. [. . .] ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל – החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" – בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם בשכל האדם ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישובו של עולם ("אתים").

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם – בניגוד להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל²² ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"²³.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' "

(18) פרש"י אחרי יח, ד.

(19) עירובין ק, טע"ב.

(20) ואתחנן ד, ו.

(21) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האילים . . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).

(22) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.

(23) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

המקום, הזמן ושמו של מלך המשיח

א. מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"¹.

ולהוסיף, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוקי "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח . . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"²), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"³, "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"².

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ⁴ ממנה יצא לחם"⁵ – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" של ביאת משיח, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו על העמים

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁶, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – ע"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים

בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמרות", "הכלים שזומרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלינן – שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

(6) שה"ש ב, ח ובהש"ר עה"פ.

(1) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

(2) פי' הרד"ק עה"פ.

(3) ישע"י שם, ב-ג. מיכה שם, א-ב.

(4) איוב כח, ה.

(5) ולא רק "לחם" המוכרח לקיומו של האדם, אלא גם ענינים של תענוג, כפירות האילן – כמודגש

דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")⁷ להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזוהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו בפועל ממש.

ב. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקו מודגשת גם **בפרטי המאורע – המקום והזמן** שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא **"בית רבינו שבבבל"**⁸, "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה⁹), שאז יהי גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הבירור והזיכור **דחצי כדור התחתון**, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שה' בחצי כדור העליון¹⁰), ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה **בכל קצוי תבל ממש**, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח¹¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"¹².

ובתקופה האחרונה (החל משנת **נסים**, והמשכה בשנת **"נפלאות אראנו"** ו"**נפלאות בכל"**) הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי' של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה

(7) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"י"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.

(8) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (לקמן [סה"ש תשנ"ב ח"ב] ע' 465 ואילך).

(9) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

(10) ראה אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(11) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

(12) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם שם ספי"א.

בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו¹³, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה החלטה וההכרזה שתוכנה "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו** כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁴), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, **משיח שבדור**¹⁵, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו **ראוי ומוכשר** להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹⁶.

וגם **הזמן** שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [.] ועוד וג"ז עיקר – מצד הקשר והשייכות דזמן זה ל**נשיא דורנו** – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלמות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז¹⁷) – שגם **בהזמן** (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים" וגו".

ג. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים – "ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם", ומפרש רש"י, "ואלה . . מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותך כדנין ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'":

(13) ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

(14) ואף שהטעם **הפשוט** לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסוימת, הרי הטעם **האמיתי** לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה **עיר הבירה** של "מלכי רבנו" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן הערה 16).

(15) ראה לקמן [סה"ש שם] ע' 70-469 שנישיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרומז בב' שמוותיו: "יוסף" – ע"ש "יוסיף אדני-שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישע"י יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פינ"ו" (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

(16) ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות

(17) לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 312 ואילך.

(* ועד שפסקו זה מתנוסס על גבי כותל הבנין.